

Драган Коларевић

Како је јевџино месџо у срџској истџорији

Српска култура је непријатељ српског народа! Још већи непријатељ српског народа је српска историја! Највећи непријатељ српског народа је сам српски народ.

Упркос томе што су у сталном сукобу са сопственом културом, Срби се поносе својим врхунским културно-уметничким достигнућима: Бреном, Северином, Дином Мерлином, Оливером Драгојевићем, Терезом... Они су из минута у минут, свакодневно, већ деценијама, присутни у животу српске популације – *serbische population*.

Срби немају времена за своју историју. Њих историја не интересује, окренути су потпуно будућности, еуропским перспективама, атлантским интеграцијама... Како браћа Срби и сестре Српкиње да нађу времена за своју историју, кад по цели целцати дан гледају ријалити шоу програме. Признајем да не знам баш шта је то, једино да су то неки кретени који седе 24 часа пред камерама и млате будалаштине, а још већи кретени седе испред екрана, блену и поистовећују се са њима. Кажу да је то светска појава, тренд телеви-

зијског стваралаштва, од кога се не можете одбранити, као ни од светске кризе.

Окренути светлој ријалити шоу будућности, Срби и не знају, појма немају, да је Гајдар Алијев велики Србин, заслужна историјска личност, која ће напоскон добити споменик у центру српске престонице. И то у Ташмајданском парку.

Да српски председник није учинио историјску посету далеком и братском Азербејдану, 12-13. маја 2010, да поводом те посете Заједница Азербејданаца у Србији, која броји, по неким подацима, десет хиљада чланова, није покренула иницијативу, да Гајдарев син, Илхан, садашњи председник, изабран одмах после очеве смрти, није дао два милиона евра за европеизацију парка, ми бисмо остали без споменика великану српске историје, лебац вам се огадио. Куку мене која би то срамота била, како би се то одразило на наш углед у свету. Јао, јао, јао...

А њему је баш место у Ташмајданском парку. Ту је црква светог Марка, највећи православни храм на свету по-

свећен јеванђелисти. Он је подигнут на месту, на коме је прочитан Хатишериф, којим је турски султан дао аутономију Београдском пашалуку, што је био одлучујући корк ка слободи и независности. Успут да вас питам, браћо Срби и сестре Српкиње: како се звао тај султан и када је то било?

Црква светог Марка је подигнута на рушевинама старе цркве, спаљене у Првом светском рату, коју је подигао књаз Милош да би захвалио Богу што је даровао слободу. У тој цркви су мошти цара Душана пренете из Призрена, из његове порушене задужбине у некадашњем српском царском граду, у њој су сахрањени Александар Обреновић и Драга Машин, у њој је сахрањен патријарх Герман. Поред ње је руска црква у којој је сахрањен генерал Врангел, борац против бољшевичке Русије. Кажу да су мошти Светог Саве спаљене у Ташмајданском парку, а не на Врачару. И то баш на оном месту у Ташмајданском парку на коме је окретница трмаваја на линији 6.

И нико од тих личности нема споменик у том парку, али, на нашу радост, то ће добити Гајдар Алијев. Друштво у српској вечности ће му правити Милорад Павић. Зашто баш Павић? Да ли је и он дао два милиона евра? У чему су то равни Гајдар и Милорад.

Наравно, два милиона евра није дао султан Махмуд II, францускињин син како су га још звали, или хришћански султан – и тако су га звали, који нам је дао слободу после петовековног ропства, па ни њему не подигосмо споменик.

Србима је много дао Мехмед паша Соколовић, највећи Србин државник у

српској историји, који је 14 година водио најмоћнију империју у тадашњем свету, а мајка му је до краја живота остала православна. Зашто бисмо њему подигли споменик? Он није Гајдар, он је Бајица Соколовић. Само нам је обновио патријаршију, подигао мост преко Дрине, подизао цркве и манастире, многе грађевине, увео српски језик у дипломатску комуникацију османске царевине. Уважавањем Србина Мехмеда Соколовића, који је из манастира одведен у Једрене, у елтину турску војну школу, показали бисмо да су Срби у историји имали примере мултикултуралности и мултиконфесионалности. Али ко шиша Мехмеда кад је Србин, а још му је брат био српски патријарх.

Зашто бре, браћо Срби, не подигосмо споменик Гадафију када је и он дао два милиона досовској власти одмах после државног удара 5. октобра 2000? Па о томе су брујали ослобођени независни медији. Зар се не сећамо. И не само да је дао два милиона, још раније нам је дао камиле које су завршиле у београдском Зоолошком врту. Уосталом председник Тадић је посетио Гадафија и његову Либију, као што је посетио сина Гајдара Алијева и њихов Азербејџан. Ето, неко за два милиона добије место у српској историји, а неко не. Ко је крив за то? Зли језици, непријатељи европског пута, који води преко Азербејџана, противници реформи, успешне приватизације, нашег општег благостања. Овог пролећа је Србија процветала као Ташмајдански парк.

Зашто, рецимо, у Ташмајданском парку не подигнемо споменик почас-

ном конзулу Никарагве или жени француског амбасадора у Бакуу?

Ко то нама мути памет, па никако да се узмемо упамет? Шта раде наша гласила? На пример часопис Драма. Она уште не хвале наш општи напредак. Да није Коларевића, тај напредак нико не би приметио.

Јавише нам да су Амери убили Осаму Бин Ладена, а његова Алкаида се бори против њиховог великог непријатеља Гадафија. Па шта сад да радимо: Гадафи нам је пријатељ а Американи волимо више него себе? Које да тражимо нови парк за споменик: Гадафију, Американцу или Осами?

Међутим, нико није раван Гајдару Алијеву. Целу зиму машинчине копаше Ташмајдански парк, исекоше 80 стабала, преораше сваки квадрат... Нису они посекли 80 српских храстова да би се боље видео споменик нашег великана Гајдара Алијева, већ да би у парку било више сунца и да би се боље видела црква светог Марка. Ево како ће изгледати поглед из парка испред Архива Србије у Карнеџијевој улици:

С једне стране Гајдар, с друге Милорад, није важно ко је лево, ко десно, важно је да се мало види и храм светог Марка, сред српских великана.

Ето и ја претерах са кукњавом и похвалама брату Алијеву, а ништа, браћо, не рекох о њему и његовим заслугама. Руку на срце, о њему на српском и нема шта да се прочита. Да бих био у духу времена морао сам да се посужим Википедијом на енглеском. Енглези много више брину о нашем Алијеву него ми, Срби.

Гајдар Алијев је рођен 10. маја 1923. а преминуо 12. децембра 2003. Постао је НКВД-овац 1944. а од 1954. је био и КГБ-овац где је догурао до генерал-мајора 1967. године. Чувени Леонид Иљич Брежњев га је 1969. године поставио за првог секретара Комунистичке партије Азербејџана. Истакло се у борби против курупије у којој је 1975. стрељао пет директора највећих азербејџанских предузећа. Јуриј Андропов га је именовао 1982. за првог заменика Савета министара СССР. Са те функције га 1987. године, због корупције, смењује Горбачов. Постао је председник независног Азербејџана 1993. и на тој функцији остао до 2003. када је умро због срчаних сметњи, у Сједињеним Државама. Овакву, величанствену биографију, нема нити један Србин. Дакле, његово место у српској повјести је јединствено.

На месту председника братског Азербејџана наследио га је син Илхан Алијев који ће, ако Бог тако буде хтео, или самосталном српском иницијативом, са Тадићем открити споменик Гајдару Алијеву, у парку Гајдара Алијева, који је поштено плаћен два милиона евра, а посечено је само 80 српских храстова, који су били трули, као мрачна прошлост, јер и:

Срби су трули и склони паду

Ал за ту трулеж евре не даду.